

ШКОЛА – МОЈА ДРУГА КУЋА

Свануло је хладно октобарско јутро. Гледам кроз прозор, још увек је мрачно. Не устаје ми се из топлог кревета, али морам. Време је да се спремим за школу. Пролазе тако јутра, недеље. Стигао сам већ до осмог разреда. Завршна година мог основног образовања је баш брзо дошла. Кад помисли на крај школске године, постајем помало тужан.

Док улазим у школско двориште, чујем звук звона. Стижем таман на време. Док леденим рукама отварам улазна врата, чујем тетка Славкино: „Добро јутро, Михајло!“ Уз осмех јој одговарам и трчим уз степенице, до учионице географије. Први час имамо код разредне. Због посебних услова које смо морали да поштујемо претходне две године, кабинет географије је било место где смо имали све часове. У њему сам почео да се осећам као у својој соби. Пуно тренутака сам у њој доживео, пуно се несташлука ту десило, пуно је прича испричано са наставницима, пуно примљених похвала и критика. Док разредној покушавам да објасним да сам у брзини заборавио уплатницу за екскурзију, видим да ме гледа као мама синоћ кад ме је видела да долазим без дукса из школе. Њено: „Опет, Михајло!“ звучи тако познато. Она је пуна разумевања за све нас и увек можемо о свему да причамо са њом. Моја клупа ми пружа осећај сигурности, баш као и мој омиљени кутак код куће. Зато не волим да мењам место. На зидовима учионице су радови које смо моји другови и ја претходних година правили – некада сви заједно, некада појединачно. Често нисмо могли да се договоримо да ли да пишемо плавим или црним маркером, да залепимо више или мање слика. Баш као кад се са родитељима или братом договарам који је филм идеалан да сви заједно погледамо. Када се само сетим колико сам пута извукао друга када дође неспреман на тест – баш као што правдам млађег брата када уништи бабино омиљено цвеће. У школским ходницима, на прозорима, као код бабе, свуда наређане саксије. Обавезно је после часова покупити папириће. Наставница Рајна иде за нама и опомиње: „Морате средити за собом: Неред који направите не може остати неком другом!“ Наравно, код куће нас уче да треба да сређујемо своју собу, да треба да помогнемо у свакодневним обавезама.

Моја школа је место за учење, дружење, васпитавање, играње. Школа је место где проводим много сати у току дана и много дана у току године. Мој „Вук“ је мој други дом, а моји другари и наставници верни помагачи на путу одрастања.

Михајло Петровић, 8-4

I место

Школа је моја друга кућа

Сви стално говоре да је школски живот најбољи део живота. Док слушам ове фразе својих родитеља, наставника, ближе и даље фамилије, размишљам о томе да ли је заиста тако? Тражим одговор. Тврдоглаво покушавам да не признам себи, да не знам. Питам се да ли је то због мојих „малих“ година, или ... Кренуо сам на путовање на коме сам открио ко сам ја, ко ми је помогао да постанем то што јесам? Школа, родитељи. Моја школа, „Вук Караџић“. У овом саставу о мојој школи, мојој другој кући, рећи ћу вам зашто волим своју школу и шта смо у њој научили, зашто волим своју кућу и своје родитеље. Кренимо!

Моја школа је више од обичне зграде. То је велика кућа у којој мој разред и ја смо једна велика породица, заједно са нашим наставницима. Моја школа има библиотеку у којој сви читамо различите врсте књига, романе и стрипове или их позајмљујемо. Наставница физике страшно воли овај део школе. Писмене вежбе се најбоље раде у библиотеци. Осим библиотеке, моја школа има опремљене кабинете у којима вежбамо разне експерименте из хемије, физике и биологије. Научио сам много ствари у овим кабинетима. Опс! Замало да заборавим рачунарски кабинет. Моје омиљено место. У њему учимо о коришћењу Word-а, Power Point-а, C++... Наставница нас учи како да применимо теоријско знање о интернету и његовом безбедном коришћењу. Највећи разлог за успех и славу моје школе поред ученика и наставника је наш директор. Заблуда је да ученици посећују директорову канцеларију само по препоруци предметних наставника и разредног старешине. Проверено. Он воли све ученике и често одвоји време да им се посвети и испрати њихов напредак. Награђује ученике који учествују и побеђују на разним такмичењима. Труди се да запамти име ученика, што врло често буде безуспешно. Али ту је и тај понос када те директор позове по имену. Постоји велики број предмета и наставника. Већина њих има оно нешто, воли да буде наставник. Моја школа има сјајне наставнике, који су једном ученику потребни за образовање, да нас науче како се постаје одрастао и покажу пут

ка стварном свету. Без знања смо „мали“, а образовање је оно што нас одваја од других. Ту прву варницу добијамо у школи. Наставници у школи, не само да нас уче, већ нас и припремају за разна такмичења, а моја школа сваке године осваја многе награде. Чак сам и ја представљао своју школу на пар такмичења.

Наставници нису само наши учитељи, већ наши водичи, носиоци бакље. У школи сам научио разне ствари: да направим разлику између доброг и лошег, исправног и погрешног, како да искористим време и колико је оно важно, колико је дисциплина важна да би остварили наше снове. Научили су нас како да се понашамо према другима и како да будемо мали људи са великим врлинама, да праштамо. Често се питам одакле наставници црпе енергију, издржљивост и моћ за читање мисли својих ученика. Моја школа је место за дружење, место где се сваки смех, али и свака суза деле са пријатељима. Она је место прве симпатије и прве љубави, прве написане љубавне песме. Она је место мог одрастања, породица дивних пријатеља, наставника и школских успомена. А на другој страни пута су моја кућа, моји родитељи. Моја снага и подршка. Они са собом носе велику одговорност, али то никада не показују. Они су попут светла, водиља која ме води на прави пут кад год се изгубим. Ослањамо се једни на друге, решавамо тешке животне тренутке, заједно делимо тугу и радујемо се новим путевима. Моји родитељи су мој стуб снаге. Уз њихову подршку крећем се путем са осмехом на лицу.

Баш ме је намучила наставница српског језика. Дала ми је тему коју нисам могао да напишем за један школски час. Дуго сам размишљао шта је то што повезује моју школу и моју кућу? Који је то заједнички пут? Ипак, на крају овог путовања нашао сам одговор на своје питање. Школа је заиста моја друга кућа. Она је брижна мајка, а за мене права нестварна бајка у којој не пише КРАЈ.

Вељко Милојевић, 8-3

II место

ШКОЛА – МОЈА ДРУГА КУЋА

Моја школа је место стицања знања, место дружења и одрастања и место где сваки смех и сваку сузу поделим са пријатељима. За мене она није обична зграда, већ велика кућа где смо мој разред и ја, заједно са наставницима, део једне велике породице.

Сећам се као да је јуче било, пред мој седми рођендан мама и тата су бирали школу у коју тог септембра треба да кренем. Родитељи увек желе да њихова деца буду најбоља, па бирају најбољу школу. Одлучили су се за школу где су и они стицали своја прва знања, за најбољу школу „Вук Караџић“. Први септембар сам ишчекивала са великом радосћу и нестрпљењем. Мој први школски дан, сусрет са другарима, са учитељицом Марином за мене је фасцинантан. У великом дворишту школе окупило се пуно деце, родитеља и учитеља. Мени је све личило на једну велику играоницу. Шарени балони у рукама учитељица, смех, старији другари који изводе програм у знак добродошлице на мене су оставили посебан утисак. Учитељица нас је повела до учионице која се налазила на другом спрату. У великом холу школе дочекали су нас пехари и медаље освојени у разним спортовима. Зидове дугачких ходника красили су радови ученика и слике најбољих ђака. Пожелела сам да једног дана и моја слика краси те зидове. На другом спрату налазе се учионице за млађе узрасте. Веома су лепе и сређене, а учитељице и учитељи се труде да обезбеде пријатан боравак у њима. Моја школа има велику и малу салу за физичко, библиотеку, кухињу, информатичке кабинете, али поред њеног пријатног амбијента, душа школе смо ми, њени ђаци и наставници. У школи учимо, стичемо нова знања која ће нам користити у будућности, дружимо се, шалимо на великим одморима, али често причу наставимо и на часовима. Трудимо се да будемо што тиши, али морам да признам да понекад ипак претерамо. Наставници за нас имају разумевање и труде се да нам поред знања усаде и неке друге вредности које су важне за даље корачање кроз живот. Школа учествује у различитим пројектима, у којима подстиче другарство и љубав према свим људима. Сваке године код нас гостују другари из других земаља и ми одлазимо њима у посету. Пре седам година када сам први пут крочила у њу била сам радосна и поносна што сам ђак ове школе, а сада сам помало тужна јер ће она бити мој дом и моја породица још само годину дана.

„Вук Караџић“ је најбоља школа са најдужом традицијом у Крушевцу, а ја ћу се трудити да својим владањем и учењем оправдам сваку своју реч.

Ивона Петровић, 7-3

III место

ШКОЛА - МОЈА ДРУГА КУЋА

Док нам маше из прикрајка
августовски врео дан,
своју торбу тихо носи
јер школи се не пркоси.

Поздравља нас лето драго
и наставља путем својим,
док кораке ја му бројим
ускоро нам свиће дан
златном бојом обасјан.

Школско звоно зазвониће,
свако дете поскочиће
јер то школа ђаке зове
у победе неке нове.

Одмора је доста било
а сад сви у школско крило
да стичемо знања нова
јер ићи се напред мора.

Сви морамо вредни бити
и с радошћу научити:
свако слово, сваку бројку
за петицу, не за тројку
свој допринос свету дати
да поносна буде мати.

Школа наше тајне зна.
Свака клупа причу има,
сваки ћошак нешто скрива.
Са зидова школе наше
најбољи нам ђак сад маше.

Пријатељи моји драги,
што делимо школске муке
једног дана све ће проћи
и ићи ће све од руке.

У школи сам свој на своме.
Сигурност ми она пружа
к`о латице дивних ружа
и загрљај топли њен
мени вечно омиљен.

Све док стичем знања врућа
школа биће и остаће
моја драга друга кућа.

Маша Миљковић, 5-3

III место

Моја школа је моја друга кућа

Сећам се као да је јуче било, када сам обукла своју најлепшу хаљину, ухватила родитеље за руку и закорачила у једну велику зграду која се зове школа. То је било пре тачно осам година и тада је почело једно сасвим ново поглавље у мом животу. Тај почетак, као и сваки други, био је јако стресан за мене, а верујем и за моје пријатеље и породицу. Тада нам је највећа подршка била наша учитељица, коју смо убрзо много заволели.

Тако све до четвртог разреда. Најлепше успомене, које ће ми увек остати у сећању, управо су из тог периода. Од учења слова, па све до множења и дељења, сваки дан проведен у школи испуњава једну страницу мог живота. Стекла сам и пуно нових пријатеља, а најлепши и незаборавни тренуци проведени са њима су све оне екскурзије и рекреативне наставе, које смо увек са радошћу ишчекивали. Нажалост, те четири године пролетеле су као најбржа птица на свету.

Дошло је време да се растанемо са учитељицом и кренемо у пети разред. Сви смо били јако узбуђени јер је то било нешто потпуно другачије. Добили смо нове наставнике који су нас брзо заволели и најбољу разредну на свету. Све је деловало савршено и нико се није нао да било шта може да упропасти то. Међутим, појавио се један вирус који је све променио. Тада нисмо ишли у школу и били смо удаљени од својих бака, дека, пријатеља... Били смо разочарани и једва чекали да све то прође и да се насмејани вратимо у школске клупе. У почетку је деловало немогуће. Коначно смо сви срећни кренули у школу, наставили да се дружимо, излазимо...Сада смо већ осми разред, ближи се крај једне приче и почетак нове. Узбуђени смо због уписа у средње школе, али нам је исто тако жао што се растајемо од најлепше колевке у којој смо много научили и припремили се за живот.

Било је ту успона и падова, али када смо сви сложни ништа не бива тешко. Када сам у „Вуку“ осећам се као код своје куће. Сви људи тамо су моја велика породица. Зато желим да им се захвалим за сваки дан, сваки тренутак, сваку успомену. Ту сам научила праве вредности живота.

ШКОЛА- МОЈА ДРУГА КУЋА

Једном ми је ветар рекао један
и бубамара мала,
да кад кренем у школу,
школа није шала.

„У школи се учи“, повика ветар гласно,
„и не прича се на часу!“ Бубамара викну:
„Да ли је то јасно?“

Аууу, замислих се ја
да ли је та школа стварно тако страшна?

У школу сада ја сваки дан идем
и када пада киша и када је дан сунчан.
Школа ме грли, петице ме воле,
а ја сам се, сећате се на почетку песме,
плашила те школе.

Од сада није више тајна, школа је, у
ствари, много сјајна.

А тек какву имам учитељицу,
учитељицу која има најлепши осмех на
лицу.
Знање нам даје, храбри и теши
и сваки проблем уме да реши.

И зато на крају ветар и бубамара мала
нису били у праву да школа није шала.
Школу, другаре и учитељицу фини,
звану нам Жаклину,
у срцу чувам и у срцу носим
и њима се ја највише поносим.

Сада ја ветру и бубамари причам гласно:
Немојте после да вам није јасно!
Школа је моја, кажем вам, мој други
дом
и зато се ја највише поносим њом.

Сташа Трифуновић, 2-2

I место

ШКОЛА – МОЈА ДРУГА КУЋА

У мојој првој кући
живим од рођења
ту живели су моји преци
и живеће поколења.

У моју другу кућу
иде се до петка,
понесу се ранац, књига,
оловка и свеска.

Породицу чине
две велике ствари:
родитељи код куће
и у школи другари.

Учитељи ту су
да нас уче свему,
али кад ме прозову
ја добијем трему.

Језик ми се завеже,
нећу да вас лажем,
знам много више
од онога што кажем.

Звоно зазвони
баш у прави час,
када не знам одговор,
то је спас.

Учитељица се само смешка,
а ја сам забринут,
извукао сам се сада,
ал` нећу други пут.

Душан Крстић 4-2, II место

ШКОЛА

Школа је једна велика кућа
у њој су сва чуда могућа:
учиш слова, учиш бројке
добијаш петице, али и двојке.

За време часова вредно се учи
ко су били пирати, а ко хајдуци.

У школском дворишту и школској клупи
сви су ђаци, али и мангупи.

Учитељица наша увек брине о нама,
није ни чудо што је често назову мама!

Учитељи, наставници и директор школе
труде се и боре
да будемо добри људи,
то се за нас моле.

Сава Савковић, 3-3

III место

ШКОЛА – МОЈА ДРУГА КУЋА

Није смешно, није шала,
кад је нема – боли глава.
К`о да ми је кућа друга,
кад је нема – само туга.

Звоно звони, свуда граја,
нашој срећи нема краја.
И прваци и петаци,
сви смо исти – сви ортаци.

У клупама пар до пара,
свако тихо разговара,
па кад учитељица види,
свако се свог језика постиди.

Рећи ћу вам сада нешто,
без школе је јако тешко.
Чини ми се, свет би стао
кад бих моју школу дао.

Марко Михајловић, 4-4

ШКОЛСКИ САН

Табла, креда, цртај, пиши.
Учитељица виче: „Лепо пиши!“
Одмор велики, мали, јурцање у
холу,
шта да кажем, баш волим школу.

Испред школе граја
од раног јутра,
а кад кренем кући
једва чекам сутра.

Кад бих имала
тако неке моћи
провела бих у школи
бар неколико ноћи.

Кроз прозоре школске
звезде бих гледала
и тек пред свитање у клупи
заспала.

Другари би ме будили:
„Ти си овде спавала?“
„Не, само сам сањала
да сам у школи спавала!“

Лена Јеремић, 4-4

ШКОЛА ИЗ ДЕЧЈЕГ ОКА

Родитељи кажу: Ти си дете, теби је лако;
бака каже: Школу мора да учи свако.
Дека ме брани, безуспешно,
а сестра се жали да јој је све тешко.
Нико не мисли о мојој школи
у којој ми је све тесно.

Домаћи готов, морам да спавам,
Ујутру устајем, у школу идем.

Сви ми кажу: Бити дете је лако.
Па немојте тако, није нама баш толико
лако!

Љубица Алексић, 4-1

ШКОЛА – МОЈА ДРУГА КУЋА

Моја школа,
моја друга кућа,
уз њу су ми лака
сва постигнућа.

Волим своју школу
и када сви заједно
певамо у ге-молу.

Природу кад не знам
шта то беше котлина,
тад звоно зазвони,
па ми све милина.

Када звони за крај другог часа,
ето нама спаса!
Сви јуриш на одмор, па после на матиш,
јер код Олгице не смеш да закасниш.

На часу кад смо добри,
к`о пред неку смотру
онда нас учитељица
одведе у Порту.

Глава кад ме боли, па нисам у школи
паника ме хвата
да л`ће она из треће клупе
сести поред Луке?!

Код нас правило једно гласи:
сви за једног, један за све!
И тако ће да остане.

Лазар Вељковић, 4-2